

# ALPHENEMISCHE COURANT.



DINGSDAG 26 JANUARI.

De prijs der Advertentiën is... regels, /1.00, en voor elken regel... 20 centen, behalve 35 centen zegel... plaatsing.

**Toedragt van zaken opzigtens de Spaansche huwelijken en de inlijving van...**

Den 12ten dezer maand ontvingen beide Fransche Kamers van den heer GUIZOT mededeeling van senige diplomatische documenten, betrekkelijk de twee politieke... gedurende de laatste maanden, de Europeesche kabinetten en de Europeesche pers zoo zeer bezig hielden. Wij zeggen, eenige, en niet, gelijk de minister de Fransche bladen, de di...

Ziehier, intusschen, de toedragt van zaken opzigtens de Spaansche huwelijken, tijdens de thans medegedeelde stukken: 1. De Fransche regering had zich voorgesteld, de Spaansche kroon niet uit het huis BOURBON te laten gaan; 2. Aan de koningin...

vrede en van het Europeesch evenwigt — schreef de heer GUIZOT, den 25sten juni 1842, aan den heer CASIMIR PÉRIER, — maken wij, voor de Fransche prinsen, geenerlei aanspraak op de hand der koningin van Spanje (1)...

(1) In hoe verre, echter, deze verklaring oprecht was, moet wij hier ter zijde. Men weet, dat de gezondheid der jonge koningin, enige jaren geleden, als een bagchelijk...

der huwelijken. Engeland bewilligde in de uitsluiting der prinsen, niet BOURBON zijnde; en Frankrijk, door de Spaansche regering aangezocht, om eenen zoon des konings, althans voor de infante LOUISE, verbond zich, dit huwelijk niet te doen stand grijpen, alvorens de koningin met eenen BOURBON zoon zijn gehuwd, en eenen erfgenaam aan den troon zou hebben gegeven. Daarbij werd verstaan, dat Engeland met Frankrijk medewerken zou, om een huwelijk tusschen de koningin ISABELLA en eenen Bourbondschen prins, afstammende van FILIPS V, naar hare keuze, te doen stand grijpen, alsmede, dat Frankrijk van deszelfs bovengemelde aangegane verbindtenis zou zijn ontheven, zoodra Engeland direct of indirect handelen mogt in strijd met het te Eu bepaalde.

Toen nu de kansen der Bourbondsche prinsen meer en meer afnamen en Frankrijk bezorgdheid begon te koesteren, dat de keuze der koningin op den prins LEOPOLD VAN COBURG vallen mogt, — toen deed het Fransche kabinet, den 27sten februari 1846, te Londen en te Madrid aanzeggen, dat, bijaldien zoodanig huwelijksplan zich eenigermate bevestigen mogt, de Fransche regering alsdan zich beschouwen zou als ontheven van alle ten aanzien der huwelijken aangegane verbindtenissen, en vrij om, hetzij de hand der koningin, hetzij die der infante, voor den hertog VAN MONTPENSIER te vragen.

Deze aanzegging geschiedde nog aanden graaf ABERDEEN, die echter, volgens de erkenenis van den heer GUIZOT-zelfen, met de grootste loyauté getrouw bleef aan de bepalingen van Eu, en de candida...

Niet eveneens schreef lord PALMERSTON gestemd, toen hij den graaf ABERDEEN, als minister van buitenlandsche zaken had vervangen, en toen hij, den 19den juli 1846, in eene dépêche aan den Engelschen gezant te Madrid, den hertog LEOPOLD VAN SAXEN COBURG noemde als een der mogelijke kandidaten voor de hand der koningin, toen hij zich zeggenderwijze, in zijne instructiën aan den heer BULWER, uitdrukte: »Onder de drie bovengemelde kandidaten, den prins LEOPOLD VAN COBURG en de twee zonen van den FRANCES DE PAULA, heeft de regering Haarer Majesteit (VICTORIA) slechts haren opregten wensch te uiten, dat de keuze...

walle op dengene, die het plan de Spaansche natie het best zal kunnen verzekeren — toen oordeelde, de heer GUIZOT, dat de Britsche regering niet behandelde in overeenstemming met de bepalingen van Eu; toen achtte de Fransche regering, harer zijde, zich ontheven van de aldaar gegevene conditionele bevelen; vroeg, gevolgelijk, en verkreeg de hand der infante voor den hertog VAN MONTPENSIER.

Of nu Frankrijk, zoo doende, de aangegane overeenkomst schend, — dit is nog een geschilpunt tusschen de Britsche en Fransche kabinetten, en zal, vermoedelijk, nader worden opgehelderd, wanneer ook lord PALMERSTON de stukken zal hebben medegedeeld.

Wat overigens aangaat de Britsche bewering, dat het verdrag van Utrecht zou zijn verkracht door het huwelijk van den hertog VAN MONTPENSIER met de Spaansche infante, — zoo schijnt ons lord PALMERSTON ongegrond in zijne bewering, dat het verdrag niet alleen de voortdurende afzondering der twee kroonen (die van Frankrijk en die van Spanje) vaststelde, maar ook inhield de voortdurende uitsluiting van elken prins des koninklijken huizes van een der twee landen, of van al de afstammelingen van dien prins, van de troonsopvolging des anderen lands. Kamers, niet alleen behelst het Utrechter verdrag die bepaling niet, maar ook wordt, juist bij dat verdrag, een prins van den koninklijken Franschen huize als koning van Spanje erkend.

Ook moet dan lord PALMERSTON, in zijne laatste dépêche aan lord NORMANBY, gedagteekend van den 9ten dezer, en welke den 12ten daaraanvolgende, aan den heer GUIZOT medegedeeld werd, laatstgemelde bewering hebben laten varen, en zich alleenlijk beroepen op de verbindtenissen, te Eu aangegaan. Deze dépêche werd, echter, bij de bovengemelde stukken niet medegedeeld.

Eindelijk klaagt men van Fransche zijde, dat lord PALMERSTON, de constitutionele grondbeginsels ter zijde staande, den koning der Franschen te zeer als partij neemt. Daartoe schijnt ons de heer GUIZOT-zelf aanleiding te hebben gegeven, door herhaaldelijk den koning voorop te zetten. Zoo schrijft hij, bij voorbeeld, in zijne dépêche aan den graaf VAN SAXEN (5 oktober 1846): »Van den aanvang van...



king, ofwel in dien, dat goed begrepen is. De strekking is toch niet om den loon te verplichten, om den makelaar geen meerder loon te mogen geven, dan in het tarief bepaald is. Van waar zou het bestuur die verplichting kunnen opleggen? Het staat een ieder vrij, door middel van de makelaars, met anderen overeenkomsten van handel te sluiten en die tusschenkomsten tegen een zeker bepaald loon te gebruiken. Die overeenkomsten kunnen veelal tot verwickelingen en moeilijkheden aanleiding geven, vooral daar, waar de handelende personen zich niet op één plaats te gelijk bevinden, daarvoor dienen de makelaars. En het tarief, naar hetwelk hun loon geregeld is, als het ware, de bepaling van regisvordering, bij gemis van overeenkomst, want op dat loon heeft de makelaar weilige aanspraak. Daaruit is af te leiden, dat het tarief het recht van overeenkomst niet verkort. Neemt men nu aan, dat men evenwel, bij het aangaan van handels-overeenkomsten, kan afwijken van het tarief, — dan geeft het geen wonder, dat de minister van financiën en die voor de koloniën hebben kunnen goedvinden hooger loon te geven. Dit nu is de strekking van het tarief. En om een voorbeeld te geven, zoo is dit vreeser het geval met het tarief voor de advokaten, vastgesteld bij de wet van 29 december 1843 (Staatsblad no. 56). Wie toch zou den advokaat kunnen betalen hooger loon, te bedingen, dan bij dat tarief is bepaald? En wie zou den belanghebbende kunnen beletten, hem dit toe te kunnen? Anders is het daarom niet, gelegen met de openbare ambtenaren. Deze mogen geen ander of hooger recht vorderen, of ontvangen, dan hun bij de wet is toegestaan. Onderwerpen deze niet daaraan niet, dan maken zij zich schuldig aan knevelarij, misdadig, voorzien en gestraft bij artikel 174 van het Wetboek van Strafrecht. Van daar de algemeene bepaling van de wet van 29 december 1843 (Staatsblad no. 57), waarin melding wordt gemaakt van de kantonregters en andere ambtenaren, de procureurs en de advocaten, omdat al deze personen openbare ambtenaren zijn, maar niet van de advokaten, omdat deze werkelijk geene openbare ambtenaren zijn. En dat de makelaars dit evenmin zijn, zal advokaat-generaal niet behoeven te betoogen na hetgeen dienaangaande zoo overtuigend is uiteenzet, door den pleiter voor de verweerder, *advokaat-generaal*. Al het voorstaande heeft *advokaat-generaal* gemeend te moeten vooruitsetten, omdat, zijns inziens, het verkeerd begrip noemens de makelaars en hun tarief tot het arrest in deze heeft geleid. Het gevaar, nu, om de onderwerpelijke verordening niet van verbindende kracht te verklaren, is, volgens *advokaat-generaal* daarin gelegen, omdat het geheel en al daarop leidt de regeling van *huishoudelijk* belang. De verweerder heeft nogtans beweerd, dat de beslissing van het hof, dat het hier niet betrof den onderwerp van *huishoudelijk* belang, van de feitelijke aard was, en men thans in cassatie daarop niet kon terugkomen. Maar *advokaat-generaal* kan zich met dit gevoelen geenszins vereenigen. Het artikel 62 der grondwet handelt over *huishoudelijke* belangen. Welken zin men aan deze woorden ook moge geven, hoe zij ook mogen uitgelegd worden, het is een punt van zwaar regiskundigen aard. Dit heeft de hof van Strafrecht in de *Gravenhage* ook zoo begrepen, de verweerder is niet in staat geweest, te bewijzen, dat de belangen van de verweerder, of van de koloniën, in strijd dus met het gevoelen van het hof, medt *advokaat-generaal* de hier betrouwbare kommonde vraag bevestigend te moeten beantwoorden. Het reglement en het tarief, daarin vervat, is *uitsluitend* vastgesteld voor de makelaars te Amsterdam. Het strekt, om den handelaren in hun bedrijf meerdere waarborgen te geven, om den handelen gemakkelijker te maken, uit te breiden, te doen varen. Den handel staat of valt Amsterdam. Daarby is te verstaan, dat het getal makelaars niet te groot zij, dat zij van onbesproken gedrag zijn; dat het mannen zijn, voor den handel opgeleid en kundig in hun vak; dat men niet tekens nieuwe overeenkomsten hebbe te maken omtrent het wettelijke loon. Het strekt tot eenen vasten maatstaf. En is nu dat loon niet te hoog berekend; — dan zal de recht tot handels-overeenkomsten oopgewekt worden, dan zullen er meer handels-overeenkomsten worden aangegaan en aan den handel meerdere uitbreiding

worden gegeven. Die vermeerdering van handel zal meer welvaart, meer verlies te weeg brengen. Laat men dit alles aan zijn eigen lot over, dan zal achteruitgang van den handel en vermindering van welvaart daarvan het onmiddellijk gevolg zijn. Verordeningen, dus, die strekken tot bevordering van de welvaart eener stad, zijn verordeningen, die een plaatselijk belang betreffen. Zoo is het ook gelegen met de verordeningen ter verzekering van de goede orde, veiligheid, den gezondheids-toestand, enz. Maar nog één grond van groot belang tot zijn betoog haalt *advokaat-generaal* uit artikel 62 van het Wetboek van Koophandel. Hij vermeent, dat dit wetboek dit onderwerp voor de gemeente, heeft beschouwd als van *huishoudelijk* belang. (Die stelling berust op het groot verschil in deze tusschen den *Code de Commerce* en het *Nederlandsche Wetboek van Koophandel*. De Fransche wetgever begint met de aanstelling van makelaars als verplichtend te bepalen en draagt hunne benoeming aan den koning op. De Nederlandsche wetgever, daarentegen, geeft alleen bepalingen omtrent de makelaardij, waar zij hier te lande mogt bestaan, in het algemeen, en beschouwt de makelaars als tusschen-handelaars; maar hij vordert niet, dat zij zullen bestaan, hij legt aan het plaatselijk bestuur niet de verplichting op, ze te benoemen, — maar laat de regeling der makelaardij aan het plaatselijk bestuur, onder die voorwaarden, als het naar de plaatselijke behoeften zulke goedvindt. Hij geeft echter eenige algemeene voorschriften, die eenige uitzonderingen daartelven op het gezag van het plaatselijk bestuur; maar die voorschriften mogen niet stryden met het plaatselijk belang. Wel is waar is in artikel 62 en 71 van het Wetboek van Koophandel aan de plaatselijke besturen opgedragen de aanstelling, schorsing en afzetting der makelaars, en ligt bepaaldelijk in artikel 62 eene algeheele vrijheid aan de plaatselijke besturen ten opzichte der makelaardij opgesloten, — maar de wetgever heeft nogtans gemeend, die vrijheid in eenige opzichten te moeten beperken. Hij laat hun de bevoegdheid, om aan te stellen, en in artikel 71 die om, naar mate der omstandigheden, de makelaars in hunne bediening te schorsen of daarvan vervallen te verklaren. Maar hij wilde, dat zij de makelaars, zich getrouw van hunnen pligt zouden kwijten en dat zij anders gestrengelyk wierden gestraft. Hij wilde die straf niet slechts bepalen tot eene geringe geldboete of gevangenis-straf, ingevolge de wet van 6 maart 1818, — maar hij meende hen strenger nog te moeten bestraffen, bij verregaande overtreding hunner pligten. Van daar, dat aan de plaatselijke besturen de bevoegdheid is ontzegd, om die overtredingen al dan niet te straffen. Maar bij overtredingen moesten zij straffen, hetzij door schorsing, naar mate der omstandigheden, hetzij door geheele vervallen-verklaring, om hen zoo doende, van hun middel van bestaan in deze te berooven. Daarom is het in vroegere bepalingen deswege voorkomende woord *kunnen* later in artikel 71 van het Nederlandsche Wetboek van Koophandel veranderd in *zullen* (zullen door het publiek gezag, hetwelk hen heeft aangesteld, naar mate der omstandigheden, in dierzelfer bediening geschorst of daarvan vervallen verklaard worden), om die straftoepassing verpligtend te maken. — Van oudsher is de makelaardij een *openbaar* en *plaatselijk* instelling en is derhalve een *openbaar* en *plaatselijk* belang onderworpen geweest. Artikel 62 van het Wetboek van Koophandel komt geheel overeen met hetgeen hier te lande voor de Fransche overheersching bestond; en daarom moet men aannemen, dat de regering bij het bezien van het *Fransche* Wetboek, van gevoelen is geweest, dat de regeling van de makelaardij en het tarief behoorde tot de bevoegdheden van het plaatselijk bestuur. Wat nu moge aangevoerd zijn omtrent het voorstel, door de eerste afdeling van de Tweede Kamer der Staten-Generaal gedaan (te vinden bij *Verhandelen*, deel VIII, bladz. 416 en 417) en het afdwingen door de regering daarop, — het is gewaagd, daaruit een gevolg te trekken af te leiden. Reeds in 1827 werden de kamers van koophandel en fabrieken te Amsterdam, Antwerpen en Rotterdam geraadpleegd over de vraag, of het raadzaam ware, de verhandelende makelaars-reglementen te laten bij een wet convalideeren. De handels-artschappij heeft destijds vermeld, dat de verhandelende makelaars niet aan den koning te wijzen onderwerpen. Daarop werd geantwoord, dat het niet doelmatig

voorkwam, het koninklijk gezag te laten werken tot daarstelling van onderwerpen, die, als van plaatselijke aard, niet vatbaar waren voor de koninklijke tusschenkomst, en daarom is aan de gouverneurs der provinciën aangeschreven, aan de gemeente-besturen kenbaar te maken, dat de makelaars-reglementen niet vatbaar waren voor convaldigheid en eenparigheid, en dit aan het plaatselijk bestuur moest worden overgelaten. Door een en ander meent *advokaat-generaal* genoegzaam te hebben aangetoond, dat het hier betrof de regeling van een plaatselijk, huishoudelijk belang; en het is, naar aanleiding hiervan, dat hij het middel van cassatie, namens de eischers voorgedragen, gegrond beschouwt. Hij concludeert tot vernietiging van het arrest van het hof in Noord-Holland, in het eerste en hoogste ressort gewezen; en dat de Raad, de hoofdzaak beslissende, even en in dier voege, als het hof had behooren te doen, zal verklaren, dat de eischers konden volstaan met het door hen gedane aanbod aan de verweerdere, tot voldoening van courtage-loon, overeenkomstig het nieuw vastgestelde makelaars-tarief, van 1 februari 1845, waartoe zij zich bereid hadden getoond; de verweerdere veroordeelen, met het aanbod genoegen te nemen, met ontzegging van allen verdere eisch; bevel tot teruggave der beste van de verweerdere, tot veroordeeling der verweerdere in de kosten. De uitspraak is bepaald op den 19den februari.

*Gravenhage*, 23 jan. Naar men wil, zouden *L. Proos Hoogendijk* en *C. E. P. van der Min*, die veroordeeld zijn, de eerste wegens valsheid in een openbare en authentieke acte en de tweede tot zake van medeplegtigheid daaraan, tegen dat arrest in cassatie zijn gekomen.

*Gravenhage*, 24 jan. Bij koninklijk besluit is bewilligd in de oprigting te Amsterdam van eene vennootschap, onder den naam van: *Zee de Genootschap tegen Zee-gevaar*. Zij zal stand houden tot ultimo december 1862. Het fonds wordt bepaald op een kapitaal van f100,000, verdeeld in twintig aandelen, elk van f5000. Tot commissarissen zijn benoemd de heere *W. K. Sijpenstein* en *L. R. Bisschopshelm*, en tot directoren, de heeren *A. Ahlers, jr.*, *J. A. de Haas* en *P. J. Bisschop Wijnveld*.

*Rotterdam*, 22 jan. De felle vorst, die dadelijk op de veel gevallen sneeuw is ingevallen, gaf heden avond aanleiding tot een sedert jaren niet plaats gehad hebbend winter-tooneel. Een aantal notabelen uit deze stad hielden heden avond, onder fakkellicht, met begeleidende muziek, eene stedertaar, welke zoowel voor de talrijke toeschouwers, als voor de deelnemers, een heerlijk effect veroorzaakte.

*Leiden*, 23 jan. Gisteren is door den breeden kerkeraad der nederlandsch-hervormde gemeente alhier het navolgende drietal gemaakt: *d. d. F. H. G. van Iersom*, te Arnhem *H. L. Oort*, te Baf en *J. Broedtel*, te Gouda.

*Zierikzee*, 28 jan. Bergisteren avond, omstreeks 5 ure, arriveerde alhier de Hoog Wel Geb. heer markies de *Thouars*. Eenige jongelingen, welke van het ijsvermaak huiswaarts keerden, volgden, onder het geroep, van: *levé de markies!* *W. G.* tot aan de poort, doch op verzoek van den markies, werd dit geroep gestaakt; toen zij de poort waren binnengegreden. In de stad komende, werd *Z. H. W. G.* bij den officier van justitie *gehoort*, welke de menschlievendheid bezat, om zijne misdadigen te doen eindigen, door hem, in plaats van hem in den kerk te werpen, zijnen intrek bij den uitgever van den *Zierikzeesche Nieuwsbode te laten nemen*, alwaar hij dadelijk onder geneeskundige behandeling is gesteld, om, zoo mogelijk, zijne wankelende gezondheid te doen herstellen.

*Dinxperlo*, 22 jan. De collecte, deser dagen bij de ingezetenen der hervormde gemeente alhier ten behoeve van hare armen gehouden, bedroeg eene som van f455, welk betrekkelijk aanzienlijk bedrag, om der navolging wille, openbare vermelding waardig mag worden geoordeeld.

### Ingezonden stukken.

Kan de heer *LECLERCQ*, onlangs door de provinciale staten van Limburg tot lid der Tweede Kamer benoemd, als zodanig worden toegelaten?

Toen, in het afgelopen jaar, de heeren *ONIZIEN* en *ROSTICK* tot leden der provinciale staten van Limburg werden benoemd, liet zich in de college-geschiedenis hooren, welke zich krachtig tegen de regeling der beide heeren verzetten. De staten van het stalen lid *LECLERCQ*, en de eedzaam van verzet besloonden daarin, dat de heeren *SHALARS* en *ROSTICK*, hoewel in Maastricht woonachtig, in België geboren en alzo vreemdelingen waren, omdat zij verzuimd hadden, ingevolge het koninklijk besluit van den 2sten augustus 1839 (Staatsblad no. 39), binnen twee jaren, na het sluiten van het eend-tractaat in april van hetzelfde jaar, hun voornemen aan den dag te leggen om de hoedanigheid van Nederlander, te behouden. De heer *LECLERCQ* sprak met zooveel overtuigende kracht, dat onderscheidenen van zijne college, en zijne leer overhielden en met eene overgrote meer-

